

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A AŞEZAMINTELOR CULTURALE

Anul 62 • Seria II • Nr. 628 • Miercuri 6 ianuarie 1960 • 8 pagini — 15 bani.

Tineri din Ţara Oaşului executind „Dansul bucuriei“

Revelion 1960!

Cele 12 bătăi ale gongului au răsunat amintind înaintarea năvalnică a tot ce ne înconjoară, pe oceanul fără sfârşit al timpului. Omenirea a făcut primul pas în noul an. Atunci ne-am ridicat şi am ciocnit, şi clinchetul a milioane de pahare a fost ca un ecou al semnalelor ceasornicului.

Pe figurile mesenilor a domnit ceasuri întregi veselie. Dar dacă priveai mai atent, desluşeau totodată reflecţia unor sentimente care nu au început şi nu vor pieri o dată cu zimbetul: mândria pentru înfăptuirile de până acum, încrederea în viitorul pe care sint stăpîni.

În oraşe şi sate, în munţi, pe Bărăgan şi la marginea Mării, au strălucit, până în ziua albă, luminile. Dacă l-ai fi privit în noaptea asta, de undeva din văzduh, pămîntul ar fi apărut ca o răsfrîngere a cerului.

Din toate colţurile ţării au sosit veşti despre petrecerea nopţii de revelion. Ca în nici un an, au fost mai numeroase şi mai îmbucurătoare şi n-a fost de loc o întimplare, ci consecinţa firească a vieţii noastre în fiecare an mai plină şi mai bogată. La Hunedoara peste 600 de siderurgişti, împreună cu familiile lor, au întâmpinat împreună noul an în sala de curînd construită a Clubului muncitoresc.

Oţelarii din schimbul de noapte al uzinelor „Oţelul Roşu“ au sărbătorit intrarea în noul an pe platoul cuptoarelor, acolo, unde focul nu se stinge niciodată. Acolo, secretarul comitetului de partid şi directorul uzinei le-au urat „La mulţi ani!“. Pentru anul nou pe care îl arăta în clipa aceea calendarul, dar mai ales pentru cel a cărui venire au grăbit-o ei: pînă în noaptea de revelion dăduseră peste plan 15.100 de tone de oţel.

Decor de basm a avut revelionul tineretului din Capitală. Peste 2000 de muncitori fruntaşi în producţie şi tineri intelectuali au petrecut pînă în zori în sălile Palatului Republicii. Au răsunat de risul lor tineresc sălile în care pînă acum 12 ani se lăfăia liota regală. Şi niciodată în încăperile acestea n-a fost rostită cu atît entuziasm şi maximă bucurie ca acum, urarea „La mulţi ani!“

În timp ce mii de reşiţeni petreceau revelionul la casa de

cultură, pe porţile uzinei intra schimbul de noapte. Şi în clipa cînd ceasornicele de pretutindeni indicau ora solemnă, furnaliştii de la furnalul nr. 1 elabourau prima şarjă. „La mulţi ani, tovarăşi!“

La ora 0, la o maternitate din Oraşul Stalin s-a născut fetiţa Hajnalka, fiica muncitorului Nemet de la uzinele de tractoare. A bătut la poarta vieţii o dată cu noul an şi tatăl a întâmpinat-o ca pe odrasla iubită, dar şi ca pe un simbol, „La mulţi ani, Hajnalka!“

Bogată a fost noaptea asta în amintiri şi în vise. În mii de sate oamenii au vegheat ciocnind paharul. La ferestre s-au auzit din nou cunoscutele cuvinte de pluguşor: „Vă urăm s-aveţi parte/ de curţi 'nalte luminate/ văru'te şi-ngrijite"... Urarea este veche, dar ea n-a avut niciodată ca acum un tîmei mai real. Alţii sint şi urătorii şi altele şi gazdele. Au şîndrîlă pe casă în locul paielor putrede, colectiviştilor constănţeni şi cei de pe-aiurea. La colectiva milionară din Smulţi, raionul Bujor, au petrecut revelionul laolaltă 240 de familii de colectivişti. Să vi-l prezentăm pe oaspeţi: în capul mesei preşedintele colectivei, Vasile Tohan, fost argat, colectiviştilor fruntaşi Ion Patrîchi, Vasile Munteniţă, Ene Goga, trudiatori pe vremuri pe moşile lui Produ şi Orzescu. Eliberaţi azi de silniciile trecutului, îşi făuresc cu miinile lor fericirea.

În sala colţului roşu al gospodăriei colective „Olga Bancic“ au petrecut pînă la 6 dimineaţa colectiviştilor din Dragomireşti-Deal, regiunea Bucureşti. Preşedintele Ivan Gheorghe a recapitulat realizări: în 1959 producţia peste plan la toate culturile, la grădina de zarzavat 15 tone de păşire. Tot el a rulat apoi filmul vorbit al proiectelor: în 1960 încă 20 de vaci cu lapte la suta de hectare, încă 5 scroafe mamă; vor mări grădina de legume cu 17 hectare; vor însiloza de şase ori mai mult porumb ca în 1959; vor ajunge milionari. Au ridicat paharul şi au strigat toţi ca un legămint: „Aşa să fie!“

Noi le dorim, lor şi tuturor care au descris în noaptea aceasta atît de frumos viitorul, izbîndă şi „La mulţi ani!“

MUNCA ŞI VIATA colectivei, în centrul activităţii culturale

As începe relatarea de fată cu faptul, care poate sta si-n incheiere, că în anul 1959 s-au înscris în gospodăria colectivă din Valea Căluşărească peste 180 de familii. Că la ultima adunare generală au mai fost aprobate 17 cereri şi că altele numeroase s-au adunat între timp.

Comitetul comunal de partid, desfăşoară, după cum se vede, o muncă rodnică, punînd la lucru toţi factorii. Există cu adevărat aici o mobilizare a forţelor pentru izbînda ideii muncii colective. S-ar mai putea adăuga amănuntul că gospodăria, deşi aşezată mult la marginea comunei, este cum nu se poate mai în mijlocul ei, socotind atenţia şi interesul cu care e înconjurată. E vrednic de aflat felul cum se ocupă de treaba asta căminul cultural din comună.

...Strîns-am hărniciele rodul

Brigada de agitaţie e cea mai populară formaţie artistică din comună şi, printre altele, premiată pe regiune. Dacă ea se bucură de un asemenea prestigiu, cauza stă în faptul că dintre toate mijloacele de exprimare ale artei, de amatori e cea mai strîns legată de viaţă. Titlul de mai sus e un vers din programul brigăzii. În următorul se afirmă că rodul cules de-abia-l încupe podul. Şi cu toate că cele ce urmează nu-s tocmai poezie, ele au o mare putere de convingere. Brigada înfăţişează un tablou comparativ. În 1959 producţia gospodăriei colective faţă de sectorul individual, a fost după cum urmează:

	g.a.c.	sectorul individual
griu	2185 kg/ha	1460 kg/ha
orz	2556 "	1100 "
ovăz	1900 "	900 "
porumb	3560 "	2100 "
fl. soarelui	1650 "	1100 "
struguri	9000 "	5000 "

E clar pentru oricine. Numai pentru Petre Lungu nu-i clar. El tot aşteaptă şi caută motive. „Nu intru deocamdată, că-s bolnav“, după care: „bolnavă e nevastă“ şi-n cele din urmă: „am fată nemăritată“. Nu-i vorba, numai de Lunqu, ci şi de alţi citiva ca el. Brigada le vorbeşte pe şleau şi tot aşa le arată că cei care păgubesc sint ei. Am reţinut taptul, şi îl spunem şi altora, că artistii brigăzii sint colectivişti şi întovărăşiti fruntaşi. Si nu-i acelaşi lucru cînd vorbeşte un fruntas (şi e ascultat şi crezut) ca atunci cînd pe scenă s-ar sui un codas... chiar cu talent fiind el.

Cine se înscrie în gospodărie cîştigă

Vedeţi cît de frecventă e ideea aceasta aici? Lunar, se desfăşoară, la căminul cultural, discuţii cu tema de mai sus. Şi, fiindcă e o treabă serioasă, convorbirea este pregătită cu două săptămîni înainte. În ce constă pregătirea? La ultima convorbire s-a recenzat, în cercurile de citit, romanul „Bărăgan“ de V.Em. Gaţan. S-au prelucrat, de asemenea, în cercurile de citit, articole de popularizare a gospodăriilor colective, publicate în presă. S-au trimis la cercuri fotomontaje şi albume cu aspecte din viaţa colectiviştilor, precum şi un panou comparativ cu tema: „Ce a cîş-

tiat colectivitul Petre Ticu (înscris cu 0,75 hectare şi 4 brate de muncă). Pe scurt, la 603 zile-muncă, un venit global de 23.440 lei. Ce a cîştigat individualul Nicolae Dumitrăchescu (de asemenea, 0,75 hectare suprafaţă, 4 brate de muncă)? Venit net 3.194 lei. Aici nu mai e nimic de comentat.

La convorbiri (ele se ţin de obicei la colectivă) iau cuvîntul colectivişti fruntaşi. Printre invitaţi sint şi individuali. Convorbirile dau roade bune. Cu o asemenea atmosferă de discuţie e şi de aşteptat!

100 de noi cititori într-o săptămîină

Între 6 şi 13 decembrie s-a desfăşurat „săptămîna cărţii agrotehnice“. N-a fost o acţiune decorativă. S-a făcut întii un sondaj. Există în comună cărţi agrotehnice potrivit cerinţelor sau nu? Sint, dar puţine, a descoperit sondajul. Acţiunea pornise deci la timp. În cîteva zile din această săptămîină s-a făcut colportaj de cărţi, 30 de cadre didactice au difuzat peste 500 de cărţi. Miercuri s-a organizat la cămin o întîlnire între colectivişti şi ţărani individuali. Colectiviştilor fruntaşi ca Petre Greceanu, Gh. Mirică şi Gh. Constantin au vorbit despre: „Cum ne-au ajutat cărţile agrotehnice în obţinere unor recolte bogate“. (Producţiile le-aţi aflat mai înainte). S-au făcut, de asemenea, prezentări bibliografice ale unor cărţi agrotehnice. În sectorul Valea Ursoi, oamenii au cerut cărţi despre viticultură şi despre creşterea păsărilor. În Valea Nicovani s-au împărţit 40 de volume în două zile. Pe un perete al bibliotecii, bibliotecara a atîrnat o pancartă pe care stă scrisă următoarea frază a lui Cehov:

V. TOSO

(Continuare în pag. a 2-a).

603251

Căminul cultural din comuna Mușătești, raionul Curtea de Argeș

Documentarul agricol în cadrul

FESTIVALULUI FILMULUI LA SATE

Tovarășul Gh. Maței a văzut un film documentar la Bacău, și a rămas încântat. „La te uită, am intrat la cinema ca să mă distrez și am ieșit cu o bună învățătură” și-a zis. Pentru tovarășul Maței, președintele gospodăriei agricole colective din Țibucani, cele văzute în filmul documentar despre foloasele cultivării porumbului hibrid au fost de mare însemnătate.

Să mergem puțin pe urmele celor văzute la Bacău de tovarășul Maței. O proaspătă absolventă a Institutului Agronomic, ingineră Albu Maria, este repartizată la G.A.C. „Steaua Roșie” din comuna Mădăraș, regiunea Oradea. Aici ea depune o rodnică activitate pentru a mări productivitatea porumbului la hectar. Colectiviștii, ascultând de sfaturile ei, reușesc să obțină pe o suprafață de 40 hectare semănate cu porumb hibrid o recoltă de 8500 kg știuleți la hectar, iar pe întreaga gospodărie (180 ha) 5400 kg știuleți la hectar. Cum s-a obținut o asemenea recoltă bună? Filmul îi conduce pe spectatori prin Institutul pentru cultura porumbului de la Fundulea și Institutul Agronomic „Nicolae Bălcescu”, unde se fac experiențe de obținere a seminței de hibrid dublu de porumb și apoi pe cîmp, în gospodăria agricolă colectivă. Spectatorul ia cunoștință de principalele lucrări care s-au efectuat: arătura de vară cu plugul urmată imediat de grăpă, arătura adîncă de toamnă, care distruge buruienile răsărite, și împrăștierea înainte de aceasta a îngrășămintelor naturale. Primăvara s-a grăpat arătura de toamnă și s-a semănat sămînța (controlată în prealabil) cu semănători rominești cu patru rînduri, tip 1957, care în același timp cu semănatul încorporează și îngrășămintele chimice. Filmul a insisat foarte mult asupra necesității prășilelor (cele mai importante lucrări de îngrijire a porumbului), a copilitului, polenizării suplimentare artificiale și combaterii dăunătorilor.

Tovarășul Gh. Maței a avut destule motive să se bucure că a putut vedea la oraș un film atît de instructiv, dar în același timp s-a întristat și și-a pus fireasca întrebare: oare la frumosul și noul cinematograful din Țibucani de ce nu s-au trimis asemenea filme ca să le fi văzut toți colectiviștii, să fi învățat din ele?

Festivalul filmului la sate oferă un

bun prilej de a programa și documentarele agricole atît de utile. Avem la dispoziție filme documentare pentru a putea face față tuturor cerințelor.

Imaginația cinematografică, vie, interesantă înlesnește transmiterea unor cunoștințe din diversele domenii ale științei agricole, ajută la o mai bună fixare a noțiunilor primite în cadrul cercurilor agrozotehnice. De aici și necesitatea ca fiecare film artistic să fie însoțit de un documentar interesant, adecvat specificului comunei.

E. MARTON

Invățăm din experiența primului an

În primăvara anului 1959 cînd rizeria Slobozia ne-a propus să încheiem contract pentru 50 hectare de orez, mulți colectiviști s-au împotrivit. „Nu se face la noi orezul” — spuneau toți. Realitatea este, că la noi în comună cultura orezului era cu totul necunoscută. Mai tîrziu, am stat și am judecat: „Ce-ar fi totuși să încercăm? Doar nu ne-ndeamnă degeaba tovarășii... Și apoi, nu costă chiar așa de mult”. Și am încheiat contractul.

Terenul destinat orezării este așezat aproape de brațul Borcea. Așa că avem posibilități de irigare. La 7 aprilie am început amenajarea orezării, iar la 8 mai am terminat-o. Timpul era destul de întîrziat pentru semănat. Mai aveam încă de executat bazinul pentru pompe, vanelele, platformele de încolțire etc. Din această cauză, n-am semănat decît 47 ha. Deoarece terenul nu fusese lucrat ani de zile, trebuia pregătit foarte bine. L-am destelenit, apoi l-am discuit și apoi, pentru a distruge brazdele de țelină, l-am grăpat cu grapa stelată de 2—3 ori. Pe 30 parcele am arat din nou înainte de însămînțare la 20—22 cm, adîncime. Semănatul l-am început pe data de 18 mai. Sămînța pe care am primit-o de la rizerie am spălat-o mai întîi cu o soluție de sare (20 kg. sare la 100 litri apă). După aceea am clătit-o cu apă curată. Am lăsat-o în apă 24 de ore, după care am tratat-o cu sulfat de cupru în concentrație de 10 la sută.

Pentru încolțit am așezat sămînța pe platforme în grămezi conice. Am lăpătat-o la 24 de ore și am ținut-o astfel pînă ce colțul a crescut la 2—4 cm. Am întins-o apoi în straturi de 20 cm. grosime, de unde luam atît cît ne trebuia pentru semănat. Știind că nu puteam semăna mai mult de 5 ha. pe zi, puneam zilnic la încolțit 1.000 kg. sămînță.

Înainte de semănat am nivelat parcelele și am tulburat apa cu ajutorul unor grape trase de cai. Alimentarea cu apă am făcut-o din brațul Borcea, iar eliminarea în iazul gospodăriei de unde am pescuit peste 4 vagoane de pește.

Prima evacuare a apei în vederea înrădăcinării s-a făcut la 10—12 zile după semănat. Cînd plantele au ajuns la 8—10 cm, s-a făcut o nouă inundare pînă la două treimi din înălțimea lor. Orezării a fost inundată pînă la înfrățire. Între timp am plivit orezul de două ori, pînă cînd plantele aveau 30—35 cm, și a doua oară cînd începuse să dea spicul la mohor.

Pe 35 parcele am aplicat 200 kg. superfosfat la hectar în perioada înfrățitului. Recoltarea s-a făcut manual, iar treieratul a durat 7 zile. Am recoltat 192 tone, ceea ce înseamnă 4.085 kg. orez la hectar.

Dacă analizăm felul cum am lucrat, ajungem la concluzia că am făcut multe greșeli. De pildă, semănatul

l-am făcut cu mare întîrziere. Am constatat de altfel, că pe parcelele semănaute în primele zile, am recoltat 5.100 kg. la hectar, iar pe cele semănaute după 25 mai, recolta a fost de 3.000 kg. la hectar. De asemenea o greșeală a fost că am semănat orezul direct în orezării și mai ales în apă. Dacă l-am fi semănat în răsadnițe și apoi l-am fi repicat, am fi făcut mare economie de apă și de muncă. De asemenea nu am aplicat peste tot îngrășămintele chimice și nu l-am plivit decît de două ori.

Experiența anului 1959 ne va fi însă un îndreptar pentru anul care a început. Important este că toți colectiviștii s-au convins de avantajele acestei culturi. Lucrînd și mai bine, sîntem siguri că vom obține de pe fiecare hectar recolte care să depășească cu mult pe cea obținută anul trecut.

Ing. CONST. PETRESCU
gospodăria colectivă din comuna
Jegălia, raionul Fetești, regiunea
Constanța

LA CAMIN

Liniște e-n sală și senină
Luna s-a ivit lingă fereastră
Căci pe scenă, sus, lingă cortină
Cîntă la concurs, Ileana noastră.

Glasul ei cu trilarul ca de foc
Se strecoară-n inimă ușor,
Cei din colectivă-s mindri foc:
Fata este doar din rîndul lor.

Lingă scenă un flăcău privește
Roșu e la față ca un rac.
Și se vede după cum zimbește
Că de bucurie are trac.

Mama cu blindețe la ea cată
Bunicuța plînge în batistă.
N-a visat bătrîna niciodată
C-o să aibă acasă o artistă.

Secretarul a venit cu flori
Azi căminul tot e o grădînă.
Leana cîntă ca de-alte ori
Despre viața plină de lumină.

Într-un colț cu lume mai puțină
Tatăl mulțumit e de-o potrivă:
— Parcă n-o lăsaî cîndva să vină
Și i-ai stat o vreme împotriva!

Omul tace. (Trist își amintește
Cînd în sală vocea curge colmă:
— Tu pe scenă? Să te sclifosești?
Și i-a dat Ileanii-atunci o palmă).

Poate de-asta azi la sîrbătoare
Cînd Ileana și-a-implinit un vis
Dintre toți aplaudă mai tare
Și-a strigat cu ceilalți și el „bis”.

RODICA TOTH

MUNCA ȘI VIAȚA colectivei, în centrul activității culturale

(Urmare din pag. 1-a)

„Trebuie să năzuim ca fiecare să vadă și să știe mai mult decît au văzut și au știut bunicul și tatăl său”. Viața a arătat aici, că întocmai așa se întîmplă... Într-o săptămînă s-au ivit aproape 100 de noi cititori.

Date din scurta istorie a unui punct de convorbiri

„Voi știți ce viață am dus eu, că doar mă cunoașteți. Nimic nu-mi făgăduia traiul de individual și cu toate acestea mă feream de colectivă. Așa cum or fi făcînd azi încă unii. Aici, în colectivă, m-am întîlnit cu satul și bucuria pentru întîia oară în viața mea. Mi-am terminat casa, mi-am luat mobilă, mi-s copiii îmbrăcați”. Vorbitoarea, colectivista Maria Constantin, s-a așezat. În camera s-a asternut tăcere adîncă. La 11 decembrie, la punctul de convorbiri condus de învățătoarea Ecaterina Ionescu s-a vorbit despre viața colectiviștilor. Din nou s-a vorbit despre asta fiindcă de fiecare dată, oricare ar fi subiectul propus, discuția tot asupra colectivei se abate. La punctele de convorbiri participă colectiviști și individuali. Învățătoarea Ionescu arată că acum un an, cînd „punctul” și-a început existența, componenta participantilor era: 4 colectiviști și 21 individuali. Astăzi alcătuirea este: 13 colectiviști și 12 individuali. Stefan Năstăsescu, Niculina Vasile, Florica Gheorghie, care au participat regulat la întîlnirile de la punct

(se tin săptămînal) au trecut în rîndurile colectiviștilor.

Din vorbele învățătoarei răzbate o mulțumire profundă și pe de-a-ntregul întemeiată.

Nu numai interpreti

Părinții Mariei Stere și ai Iulianei Dragomir au venit întîia dată la cămin să-și vadă fetele cum joacă (erau în echipa de teatru amîndouă).

După ce le-a mai trecut din emoție, au început să cugete asupra piesei. Iar piesa le dezvăluia tocmai aspectele din viața unei gospodării colective. Cîteva luni, cele două interprete pomenite mai sus, erau în viața de toate zilele individuale. A fost un moment din viața lor de artiste cînd starea aceasta nefirească (cum să vorbești de colectiviști cînd tu nu ești printre ei?) — a început să le apese. Au dus muncă de lămurire cu părinții lor ca să intre în colectivă și au reușit să-i convingă să se înscrie. Apoi s-au îndreptat spre vecini (pe nume Ivan Constantin și Ivan Vasilica). Cei doi au acum cereri depuse și asteaptă cuvîntul adunării generale. Nu-i este greu nici Mariei nici Iulianei să convingă oamenii. Ele au peste 120 zile-muncă (norma pentru femei fiind de 80 zile).

Cu asemenea avans moral urcă ele pe scenă și de acolo se adresează în limbajul artei sutelor de spectatori.

Electrificarea satelor

Deși pe teritoriul țării noastre se găseau din abundență surse necesare producerii energiei electrice (lemn, gaze naturale, petrol, cărbuni, căderi de apă), situația energiei electrice în regimul burghezo-moșieresc se găsea, ca de altfel toate ramurile economiei naționale, la un nivel cu totul necorespunzător.

Astfel, la data eliberării țării noastre de sub jugul fascist de către glorioasele Armate Sovietice, puterea de energie electrică instalată era de cca. 740.000 Kw, din care nu se puteau utiliza decât 600.000 Kw. Din această putere instalată, 67 la sută era destinată industriei (uzine, fabrici) și doar 33 la sută pentru alimentarea rețelei publice.

Grăitoare este situația electrificării localităților. În timpul stăpînirii burghezo-moșierești erau electrificate numai 3,25 la sută din numărul comunelor rurale. Aceasta înseamnă că majoritatea populației țării nu se bucura de avantajele electrificării. În anul 1938, numai 28,7 la sută din populația țării locuia în centre electrificate (în special locuitorii orașelor). Populația de la sate care folosea energia electrică nu reprezenta decât 6 la sută din întreaga populație a țării. Această fiind situația, se poate spune că pînă la instaurarea regimului democrat-popular, electrificarea satelor era ca și inexistentă, deoarece din cele aproape 15.000 de sate cîte erau în țara noastră, numai 535 fuseseră electrificate pînă în anul 1945.

Situația energiei electrice moștenită de la regimul burghezo-moșieresc constituia o frînă în marea operă de industrializare socialistă a țării și de ridicare a nivelului de trai al celor ce muncesc. De aceea, problema electrificării țării s-a pus cu foarte mare necesitate. Chiar din anul 1945, Conferința națională a P.C.R. a pus ca obiectiv important electrificarea țării.

Planul de electrificare a R.P.R., elaborat sub îndrumarea C.C. al P.M.R. și aprobat de Plenara C.C. al P.M.R. din octombrie 1950, reprezintă o cauză a întregului nostru popor muncitor în lupta pentru construirea socialismului în țara noastră. Acest plan, elaborat pentru o perioadă de 10 ani, are ca obiectiv, între altele, și introducerea electrificării în mediul rural, pentru dezvoltarea forțelor de producție în agricultură, ca și pentru ridicarea nivelului de trai al populației de la sate.

Printr-o muncă susținută dusă de muncitori, tehnicieni, ingineri, constructori, mobilizați și conduși de partid, sarcinile principale și deci și sarcina privind introducerea electrificării în mediul rural, au fost realizate. Astfel, numai pînă în anul 1955, au fost electrificate 1250 de sate, ceea ce reprezintă de aproape trei ori mai mult decât în toată perioada de stăpînire burghezo-moșierească. În anul 1958 numărul satelor electrificate era de 2.629, adică de aproape cinci ori mai mult decât în 1945.

Electrificarea satelor a luat amploare îndeosebi după punerea în aplicare a planului de electrificare a țării. Aceasta reiese din următoarea situație. Dacă în perioada 1945—1950 au fost electrificate 276 sate, în perioada 1951—1955 s-au electrificat 1033 sate, iar în perioada 1956—1958 — 785 sate. Se constată deci că numai în 3 ani (1956—1958) s-au electrificat mai multe sate decât fuseseră electrificate în timp de 60 ani — de la construirea primei centrale și pînă în anul 1945.

Numărul cel mai mare de sate electrificate în anul 1958 este în regiunile Ploiești (344), Pitești (260), Timișoara (250), București (248), Galați (88), Suceava (83), Baia Mare (81). Este semnificativ și faptul că în regiunea Iași, care avea în anul 1958 numărul cel mai mic de sate electrificate, realizările sînt totuși foarte mari, dacă ținem seama că în anul 1945, pe teritoriul ocupat de această regiune nu era decât un singur sat electrificat. În această regiune în perioada 1956—1958, adică în numai 3 ani, numărul satelor electrificate a crescut față de perioada pînă în 1945 cu 22 la sută.

Pe linia electrificării satelor s-au făcut progrese mari în toate regiunile țării. Astfel, în anul 1959 numărul satelor electrificate a ajuns la 2930, iar în 1960 lumina electrică va pătrunde încă în peste 500 sate. Realizări foarte mari pe linia electrificării satelor s-au obținut în regiunea Constanța. În anul 1958 numărul satelor electrificate în această regiune a fost de 106, față de numai trei pînă în anul 1945.

Tot mai mulți locuitori ai satelor patriei noastre se bucură de avantajele luminii electrice. Radioul, cinematograful, pătrund în tot mai multe dintre satele noastre.

C. MOCANU

Vine pe firuț lumină

Frunzulită de sulfină
Plinge lampa și suspină
Că stă-n casă ca străină,
— Vine pe firuț lumină —
Se uită la bec cum arde
Ș-așa plinge, să se spargă
Că nimeni în samă n-o bagă.
Bătrînă-i săraca babă,
Bătrînă și rătăcită,
Într-un colț înghemuită,
În casă nefolosită.
Zice lampa supărată :
— Frumoasă eram odată,
Frumoasă și căutată.
Amus sub laiță aruncată.
Becu' din grindă frumos
Zice lămpii bucuros :
— Fosta-i lămpă cit ai fost
D-ai rămas un lucru prost !

Culeasă de
GEORGE MUNTEAN
de la Varvara Muntean
comuna Bilca-Rădăuți

Consiliul de conducere al g.a.c. „Grivița Rosie” din Gimbașani, regiunea București, discută planul de producție pe 1960

MUNCA COLECTIVA în conducerea gospodăriei

Statutul G.A.C. arată că între două adunări generale consiliul de conducere e cel care chibzuieste și ia hotăriri în ce privește bunul mers al gospodăriei. Este, firește, o prevedere înțeleaptă și nici nu poate fi altfel, dacă ne gândim că ea a fost și este verificată ceas de ceas de practică. La noi, consiliul de conducere n-a muncit totdeauna în chip colectiv. Fostul președinte, Badea Vătășoiu, cam lua hotăriri de unul singur. Așa a fost cînd a hotărît instalarea garajului de mașini și a depozitului de benzină în chiar curtea sediului, cu toate părerile împotriva ale celor din consiliu.

Nu trebuie înțeles din asta că munca colectivă în conducere desființează pe președinte. E știut lucru că el este doar omul cu cea mai mare experiență în conducere. Numai că președintele e dator să-și exprime părerile în fața consiliului. Din discuția purtată aici, propunerile ies îmbogățite fiindcă, orice s-ar spune, experiența și priceperea mai multora e mai mare decât a unuia singur. Noi, aici, am împărțit însărcinări pentru fiecare membru din consiliu. Președintele veghează asupra bunului mers al întregii gospodării și se ocupă în mod deosebit de folosirea mijloacelor de transport; vicepreședintele Nicolae Cențu, răspunde de bunul mers al atelierelor ca și de creșterea de copii; Otto Adams și

Ida Kenzel îndrumă și controlează brigada I-a de cîmp; Ion Nistor, brigada a II-a; Elena Bîdar, grădina de zarzavat, și așa mai departe.

Consiliul de conducere — spunem — asigură traducerea în viață a sarcinilor trasate de adunarea generală. În ultima adunare s-au discutat normele pentru anul viitor. După aceasta s-a făcut o ședință largită a consiliului cu participarea brigadierilor, șefilor de echipă și a fruntașilor în producție. Consiliul se întrunește de asemenea de cîte ori împrejurarea o cere. De pildă, cînd s-a constatat că unii conducători nu-și îngrijesc atelajele, consiliul de conducere a convocat o ședință cu brigadierii și conducătorii.

Ce s-ar fi întimplat — vă întreb, — dacă consiliul nu acționa aici? Nepăsarea față de avutul obștesc și ar fi arătat desigur efectele. Tot în consiliu s-a hotărît să se gunoiască o suprafață de teren cu 20 hectare mai mare ca cea din anul trecut, destinată culturii sfeclei de zahăr, să se mărească suprafața însămînțată cu grâu de toamnă cu încă 50 de hectare; să se termine grajdul început pentru 120 capete de vite; să se revizuiască norma la scosul sfeclei de zahăr cu boii. (Era aceeași ca la scosul cu caii, care se știe că s mai iuți). Să li se împrumute proaspeții întovărășiți din Țințari grâu de sămînță. Să se hotărască ce pri-

mesc pensionarii colectivei noastre etc.

Se stabilesc de regulă măsurile, precum și mijloacele materiale pentru îndeplinirea lor și hotărîrea capătă ușor viață. Consiliul se întrunește de obicei săptămînal și de cîte ori e nevoie. Asta nu înseamnă că trebuie să-ți irosești tot timpul în ședințe în loc să stai în mijlocul oamenilor, unde e nevoia mai mare. Sînt desigur o seamă de probleme mărunte, de fiecare clipă, în care președintele hotărîște pe loc și cu pricepere (doar de aia a și fost ales), dar în cele care privesc bunul mers general al colectivei consultarea cu consiliul e neapărat necesară. Dacă nu m-ăș sfătui cu cei din consiliu s-ar ivi pe loc neînțelegeri, greutăți în munca gospodăriei și, firește, pagube.

La ședințele largite ale consiliului participă de regulă și cîte 10—15 fruntași care explică apoi oamenilor, la locul de muncă, rostul măsurilor luate de consiliu pentru bunul mers al gospodăriei.

Consiliul de conducere al gospodăriei noastre își trăiește viața. De doi ani de zile membrii consiliului dețin aceleași răspunderi, și asta e o dovadă că ei au făcut acolo treabă bună. De fapt repartizarea răspunderilor s-a făcut ținînd seamă de experiența fiecăruia în domeniul respectiv.

Spiritul de muncă colectivă al consiliului se reflectă pînă jos la echipă, creînd unitate în organizare. Rezultatele vorbesc de la sine. În 1959 participarea la muncă a colectivității a fost de 95 la sută în timp ce în 1955 abia jumătate se prezentau la lucru. Participarea masivă a colectivității la muncă a permis aplicarea retribuției suplimentare, deci mărirea cîștigului și ca o urmare directă mărirea productivității muncii și economisirea de zile-muncă. (Aproape 4000 zile-muncă au fost economisite în acest an față de volumul de zile-muncă planificat). Fondul de bază a ajuns în acest an la 5 milioane (3,8 milioane în 1958), iar venitul la 3.288.714 lei.

Pentru anul acesta avem proiecte frumoase (să ajungem la 25 bovine din care 12 vaci la 100 hectare, să sporim numărul scroafelor și al oilor mame, să construim încă un grajd, o marnă de scroafe, o magazie de cereale, sere de zarzavaturi).

Puterea crescîndă de la an la an a colectivei, vrednicia membrilor ei, ne chează să realizăm acești sarcini și ale celor care se vor mai ivi.

Consiliul de conducere se va strădui să fie prin felul în care-și duce munca, la înălțimea încrederii arătate de colectivități.

GH. CIOLAN

președintele G.A.C. „7 Noiembrie” din Codlea
regiunea Stalin

VICTOR JURCA

Lumina nouă în sat la noi (pictură)

Taraful căminului cultural din comuna Cracovani, raionul Tg. Neamț, regiunea Bacău

TIBUCANII, in viață și pe scenă

Plecaser din Tîrgu Neamț într-o duminică din iarna aceasta să colindăm satele moldovenești de prin părțile locului, cu nume alit de plăcute la auz: Petricani, Urecheni, Păstrăveni, Davideni și, în cele din urmă, Tibucani. În cele dintîi așezări nu ne-am oprit prea mult. Oricum, am putut afla lucruri care umplu de bucurie pe oricare activist cultural. Tinerețel din Urecheni, în frunte cu învățătorii se pregăteau să plece ca să predea ștafeta cultural-artistică „30 Decembrie” căminului cultural din Petricani. Pe directorul căminului cultural, Găină Ion, din Păstrăveni l-am găsit chiar în toiul repetițiilor. Într-o sală de clasă corul învăța „Hora colectivștilor”, iar într-alta se repeta piesa „Cei din urmă” de Gheorghe Tenulescu. Colectiviștii din satul Davideni se îndreptau către locul unde urma să se țină lecția cercului de cultură generală.

De la Davideni n-am mai mers mult pe șoseaua principală și am ajuns în Tibucani. Mai întîi în Tibucanii de Jos. Aici, altă surpriză. Flăcăii și fetele, îmbrăcați în straie de sărbătoare, se pregăteau de serbare. Dar nu pentru satul lor. La ei acasă dăduseră programul cu o săptămîină în urmă. Acum urmau să plece la Tibucanii de Sus — centrul comunei. Așteptau numai să vină camionul gospodăriei.

Petru Băhneanu, directorul căminului cultural ne spunea:

— Dacă noi pregătim un program la Tibucanii de Jos, nu-i păcat să-l dăm doar o singură dată în satul de baștină? Iată de ce am hotărît ca fiecare din cele trei cămine culturale să aibă programe, prin rotație, în toate satele componente ale comunei.

Pînă una alta ne-am rezept în Tibucanii de Sus. Acolo e sediul gospodăriei colective. Zenovia Iovu, contabilă șefă a colectivei, ca orice contabil, făcea socoteli, pe niște hîrtii mari cit niște cearceafuri. Am rugat-o să ne dea unele date cu privire la dezvoltarea gospodăriei colective din punct de vedere economic-organizatoric, din punct de vedere al creșterii producției etc. Amabilă contabilă ne-a dat toate lămuririle.

Îndată după aceea, am făcut cunoștință cu brigada artistică de agitație, care făcea ultimele pregătiri pentru programul ce urma să-l dea în Tibucanii de Jos.

Acum, cînd sînt departe de satul moldoveneș de prin părțile Tîrgului Neamț, îmi vin în minte, deoptrivă, relatările de ordin „statistic” aflate de la contabilă gospodăriei colective, iar pe alt plan, ca o întrebătrundere firească, imaginile aceleași realități, ilustrate pe scenă, în imagini artistice de brigada artistică de agitație.

...19 octombrie 1952. O mină de țărani muncitori din Tibucani, întrunind 44 de familii, în frunte cu comunistii, pun temelie unei gospodării colective. La început, fondul de bază era de 32.000 lei.

Brigada artistică reproduce pe scenă istoria primei începuturi ale gospodăriei colective.

Eram puțini la început
Eram un pumn de oameni
Cu spicele-adunate-n snop
Puteai să ne asameni.
Eram puțini, dar an de an
Mereu veniră alții
Și am crescut, cum cresc spre nori
Voinicii munți, înalții.

...Azi gospodăria colectivă din Tibucani numără 803 familii și 1587 hectare, iar fondul de bază este de 3.217.000 lei. Numai în acest an, din martie și pînă în toamnă au intrat încă aproape 500 de familii, mai ales din Tibucanii de Jos, acolo unde brigada artistică glăsuia la șezătoarea din duminică aceea:

La început, fii minte? Averea noastră-mi pare
Stătea-n cinci boi, opt pluguri și două sau
trei care...

...Au trecut de atunci șapte ani, timp în care colectiva s-a întărit și s-a îmbogățit:

Sînt 7 ani de-atuncea... dar cînd trecură oare?
Și semne vii lasară în urmă, mărturie.
Ne-asemuim prezentul cu razele de soare
Ce pretutindeni astăzi belșugul nostru-nscrie.
Gîndirea ca și vrerea ne e cutezătoare.
Părtașe ne e viața la marea bucurie
Ce ne-o sîdi partidul; o purpurie floare...
Doar 7 ani trecură... Dar fapte ca-ntr-o mie.

...Fondul de bază al gospodăriei colective reprezintă izvorul de belșug și bunăstare al colectivștilor. Are dreptate brigada cînd spune:

Crescînd fondul de bază, privim spre viitor.
Ca o sămîntă bună, el ne aduce spor.

Gospodării bune, colectivștii au ridicat în cei șapte ani nenunțate construcții. Am văzut și noi și am admirat cele patru grajduri și magazii de cereale, cele două cluburi (unul dintre ele construit în acest an în Tibucanii de Jos) cele trei remize, atelierele de lemnie și fierărie, saivanul de oi și altele. Sectorul zootehnic, se va mări în 1960, cu încă 200 de vaci.

...O dată cu dezvoltarea gospodăriei colective, viața țărănilor muncitori din Tibucani s-a îmbunătățit necontenit.

Pe ulițe, azi case noi
La orice pas răsăr.
Iar griul nostru-i mai de soi.
Pe cîmp și în hambar.

...Și iar îmi vin în minte frînturi din relatările contabilă gospodăriei: „La griu s-a realizat în acest an 2868 kg. la hectar, la floarea soarelui — 1603 kg... În sat s-au construit peste 200 case noi. Mergeți la Ion Onisei, la Constantin Olaru sau Băluță Adrian și o să vedeți cit de îmbelșugată le e viața... Numărul aparatelor de radio se ridică la 280, iar al bicicletelor la 120”.

...La împlinirea a șapte ani de existență a gospodăriei colective, brigada artistică de agitație cîntește pe cei mai harnici colectivștii. Iată numai cîțiva dintre ei: Gheorghe T. Olaru, cu patru brațe de muncă a realizat 605 zile-muncă; Gheorghe I. Gologoz, 403 zile-muncă; Vasile Gherasim 331; Catinca Azoitei 281. Faceți socoteala cam cit a dus fiecare acasă, dacă pentru fiecare zi-muncă gospodăria colectivă a dat 14 lei, 3 kg. de griu, 6 de porumb, 0,150 de zahăr, 0,070 de brînză, 1 kg de zarzavaturi și alte produse.

...Cum mai străluciau de bucurie și mindrie fetele colectivștilor din Tibucani, cînd brigada artistică spunea:

La noi în Tibucani e adunare mare
În deal, la colectivă, se ține adunare.
Bărbați în haine albe, femeile-n găteți.
E zi de sărbătoare și drepte socoteli.
Stă-n frunte, cum e bine, istețul președinte
Tovarăș de nădejde și gospodar cu minte.
A fost la colectivă un an mănos și darnic.
Cu altul împreună, toț omul e mai harnic.
Pășunea este bună, griu s-a făcut destul.
Stă finu-n podul șurei, porumbul în pădul,
Butoaiele la cramă, merindele-n cămară
Și toț ce-am pus de-o parte ne-ajunge pin' la vară.
Hambarele sînt pline, pămîntul e-ngrîjit
Am semănat ogorul și griu-a răsărit.
Uneltele de muncă le-am dres gospodărește
Și pin' la primăvară, tractorul odihnește.

Cum să nu te bucuri cînd vezi asemenea gospodării harnice și iscusite? Și-apoi, cum să nu te bucuri cînd ații o astfel de brigadă artistică de agitație, care știe să cînte în viers plăcut și mobilizator harnicia și izbînzile colectivștilor?

Darea de seamă culturală în fața țărănilor munc

Eram în drum spre comuna Brusturi, raionul Tg. Neamț, unde speram să particip la o conferință de popularizare a științei, cînd, trecînd prin satul Oglinzi, m-am întîlnit cu cîteva sîinii și căruțe pline de tineri veseli și gălăgioși. Interesindu-mă an, aflat că se duc la centrul de comună, în Răucești, unde va avea loc o darea de seamă cultural-artistică a tuturor căminelor culturale din satele aparținătoare comunei. N-am zăbovit mult și m-am hotărît; mi-am schimbat ruta și sania noastră a luct-o la dreapta, pe drumul ce duce la Răucești.

În fața impunătorului cămin cultural, terminat de curînd, era forfotă mare. Oamenii din comună, veniți să întîmpine echipele artistice, înconjurau căruțele și sîniile, salutau oaspeții, se interesau de program. Se rosteau vorbele în grabă, deoarece oaspeții mai aveau multe de făcut. Se grăbeau să vadă scena, să se îmbrace în costumele lor naționale, să pregătească cele necesare machiajului, regiei etc. Cite nu sînt de făcut în asemenea ocazie!

Într-un birou al sfatului, tovarășul Mihai Tănase, președintele sfatului popular și tovarășul Vlad Gheorghe, directorul căminului cultural din centrul de comună discutau cu directorii căminelor și cu cadrele didactice din satele comunei despre întocmirea programului manifestării. Nu este un lucru ușor să întocmești programul unei manifestări la care participă 6 sate, să faci ca toți să fie mulțumiți, și manifestarea să-și atingă scopul. După discuții tovarășești în care fiecare a vorbit despre căminul cultural din satul său, s-a stabilit programul și ordinea desfășurării lui.

Cînd am ajuns în sală, corul căminului cultural din Săvești cînta ultima bucată („În gospodărie”), iar echipa de dansuri din același sat se pregătea să intre pe scenă. La mesele din fața scenei stăteau membrii comisiei culturale comunale, colectivul metodic al căminelor culturale din comune și delegații din sate, care își notau observațiile despre fiecare punct din program.

După dansurile locale ale echipei din Săvești, pe scena căminului cultural a fost prezentată o seară literară cu tema „Poezii cîntă republica”. Tov. Ene Ion, învățător în Răucești de Sus, a făcut o foarte frumoasă expunere literară. Cînd vorbea, în sală era o tăcere deplină. Din cînd în cînd, aplauze furtivoase întrerupeau tăcerea. Recitatorii exemplificau expunerea recitînd din poeziile lui A. Toma, Mihai Beniuc, Maria Banuș, Victor Tulbure și alții.

Prezentarea seriei literare s-a inclus în program cu scopul de a extinde și în celelalte sate această formă de activitate culturală.

Programul dat de brigada artistică din Răucești a avut cîteva lipsuri atît în ceea ce privește textul cit și interpretarea. Dar este primul program al unei brigăzi abia înființate și care are multe posibilități să-și desăvîrșească atît textul cit și interpretarea.

SIROVA EL.:

Rînd pe rînd s-au na căminului echipei Oglinzi, Sirbi, Răucești cu suite de danși și cei mai buni soli la căminele culturale admirat echipa de t care a prezentat u „Fata tatei cea frum

Darea de seamă propriu-zisă, constînd complexă a tuturor rolle din comună în f citori, a durat peste în acest timp destul reușit ca toate forme programul. (Echipa glinzi n-a mai putut care o pregătise).

Seara, după programul metodic dirigit de gîinii căminelor cult și discutat programul suri pentru general bune, înlăturarea li și adoptarea unor m sificarea și îmbunătă role din toate satele

În comuna Răucești directorul de Gheorghe, a luat ființă care are sarcin punct de vedere met minele. Deși de curînd colectiv a reușit a corurile, cercurile y unele indicații bune de activitate ale mu

În comuna Răucești datorită îndrumării c lui comunal de par comitetului executiv comunal se desfășo turală bogată, legat economice și politice cificul fiecărui sat. În și satele ei, funcția agrotehnice, 4 cercu nerală, se țin cu reg și seri literare, iar e pregătesc 12 piese deja gata pentru a f tatei cea frumoasă” Sus, „Logodna furtun de Jos, „Noapte albă ială” la Săvești și c

Tovarășul Tănase l sfatului, ne-a spus tural-artistică contribu realizarea sarcinilor litice din comună. S el ne-a dat, prin in comuna Răucești înătoare, sint 6 inu podării colective. La întovărășirile aveau tare, iar la 15 decer au crescut la 2.525 ! 1.500 de fam'lii.

Entuziasmul și pri culturali din comuna ei, ne dau convinge această comună se din ce în ce mai

„Muzicanți popula

Cartea — prieten și sfătuitor

Instalată într-un fost conac, biblioteca comunală din Secueni, raionul Reghin, a înregistrat, an de an, rezultate tot mai frumoase în munca de răspândire a cărții în rândurile tinerilor muncitori.

În planul său de măsuri, biblioteca dă o atenție deosebită organizării de manifestări de masă la care să fie antrenati cit mai mulți locuitori din comună. Din acest plan s-au și realizat în trimestrul IV al anului 1959 o seamă de asemenea manifestări. Astfel, au fost organizate patru seri literare din care amintim câteva mai semnificative: „Marea Revoluție Socialistă din Octombrie oglindită în literatură”, „Cartea sovietică, prieten și educator” etc.

Cele trei recenzii, precum și cele trei prezentări de cărți, organizate în aceste luni, au contribuit de asemenea, la popularizarea unor cărți de mare valoare educativă cum sunt „Setea” de Titus Popovici, „Mama” de Maxim Gorki, „Soseaua Nordului” de Eugen Barbu, „Tinăra Gardă” de A. Fadeev, „Pe Donul liniștit” de M. Șolohov.

Cunoscând îndeaproape preocupările tinerilor muncitori din Secueni, biblioteca Borș Ecaterina este prezentă cu cărți și broșuri la diferitele manifestări și activități culturale ale căminului. Mare le-a fost încântarea tinerilor muncitori înscrși la cercul agrotehnic, când la primele lecții au avut prilejul să cerceteze expozițiile în care erau expuse cărți și broșuri cu privire la cultura porumbului și a sfeclii de zahăr, cu privire la aplicarea regulilor agrotehnice.

De cea mai mare atenție din partea tinerilor muncitori se bucură însă cele 11 cercuri de citit din comună. Cu sprijinul deputaților, cadrele didactice desfășoară la cercurile de citit o rodnică activitate.

„Într-una din serile lunii decembrie am luat parte la cercul de citit numărul 7, condus de învățătoarea Platon Emilia, cu sprijinul deputatului Ciocoiu Gheorghe, președintele comitetului executiv al sfatului popular comunal.

Învățătoarea tocmai citea și explica articolul „Hrănirea, îngrijirea și adăpostirea animalelor în timpul iernii”, apărut în ziarul regional „Steagul Roșu” (trebuie să menționez, de altfel, că o bună inițiativă, faptul că ziarul regional publică săptămânal, într-o rubrică specială intitulată „În ajutorul participanților la învățămîntul agrozootehnic de masă”, materiale deosebit de folositoare atât pentru cercurile agrozootehnice cit și pentru activitatea în cercurile de citit).

Citind articolul, învățătoarea Platon Emilia a arătat cu cifre și date concrete, felul cum s-a dezvoltat sectorul zootehnic al g.a.c. din Tîbucani, felul cum sint îngrijite vitele în timpul iernii și veniturile mari obținute de colectivități în urma livrării către stat a produselor sectorului zootehnic. Acest lucru a trezit un interes deosebit în rândurile tinerilor întovărășiți din Secueni, prezenți la cercul de citit.

Moș Costică Pășășică, Gheorghe Cazacu și alții și-au manifestat dorința să se organizeze o vizită cu tinerii întovărășiți la gospodăria agricolă colectivă din Tîbucani.

Deputatul Gheorghe Ciocoiu s-a angajat că va sprijini cererea întovărășiților.

Acesta este numai unul din nenumăratele exemple de felul cum activitatea de masă a bibliotecii vine în sprijinul îmbogățirii cunoștințelor tinerilor muncitori.

Pînă la 1 decembrie 1959 biblioteca a înscris peste 650 de cititori (comună are 860 locuitori) care au împrumutat 7590 de cărți și broșuri.

Răsfoim la întâmplare câteva fișe ale cititorilor bibliotecii. Aflăm cu încântare că tîrănuț muncitor Ghioroagă Vasile a citit în acest an 28 de cărți de la bibliotecă, din care consemnăm câteva: „Cum am obținut răsăduri de legume”, „Cum am obținut recolte mari de legume”, „Cenușa, un îngrășămint valoros”, „Cum păstrăm apa în pămînt”, Bosniceanu Tinca a citit 25 de cărți. Printre acestea se numără „Cum să cultivăm sfecla de zahăr”, „Îngrășarea suplimentară a culturilor” și altele.

Cititorul Bucur Iordache aplicînd regulile agrotehnice învățate din cărți, a obținut recolte sporite la sfecla de zahăr, fapt pentru care a fost premiat de conducerea fabricii de zahăr, Ielihu Vasile aplicînd metodele culese din lucrările citite a obținut recolte mari la grădina de zarzavat, iar Ciobanu Constantin citind „Cartea stuparului” a construit un nou sistem de stupi.

Prin munca entuziastă a bibliotecarei și a intelectualilor din Secueni, cartea a devenit un prieten și un sfătuitor apropiat al tinerilor muncitori din comună.

Pagini redactate de

IAROI REZSO,
LASCĂR STANCU
și C. SORETE

că

sce-
din
alte
cum
i de
am
cești
piesa
helu.
stică
itare
ultu-
nun-
chiar
s-a
zinte
O-
pe

co-
lele-
bătut
mă-
lelor
plate
iten-
ultu-

știa-
Vlad
med-
din
că-
rest
te
ot
oare

el,
tetu-
pării
oulor
cul-
mele
spe-
cești
rcuri
geri-
nițe
catur
sint
fata
de
cești
ndo-

ntele
cul-
li la
po-
care,
1958
hec-
stea
zind

știlor
otele
or in
ceese

La o lecție

A CERCULUI DE CULTURĂ GENERALĂ

În programul săptămînal al căminului cultural din Gherăești, raionul Roman, așătat la cămin și la școală pentru ziua de 15 decembrie 1959, erau prevăzute două manifestări: repetiția corului și lecția despre „Originea și evoluția omului” la cercul de cultură generală. Aș fi vrut să asist la ambele manifestări, dar fiind programate la aceeași oră, am fost nevoit să renunț la una din ele. Mi-ar fi plăcut să asist și la o repetiție a corului despre care auzisem multe lucruri frumoase, dar de ce să nu recunosc că o lecție la cercul de cultură generală m-a atras mai mult...

Pe tovarășa Matilda Bursuc am găsit-o cu mult înainte de începerea lecției, într-una din sălile școlii. Tânăra profesoară de științele naturii avea în fața ei lecția scrisă și își aranja materialele intuitive în așa fel ca să le aibă în ordine și cit mai la îndemînă în timpul expunerii. Pe masa lungă din fața ei erau deja așezate globul pămîntesc, molașul cu organizarea interioară a omului, craniul de om și maimuță și altele. Așezase într-un colț și scheletul omului, iar acum căuta locul cel mai potrivit pentru afișarea planșelor. Era emoționată și nu ascundea acest lucru. „E prima lecție pe care o voi susține în fața oamenilor maturi. N-am vorbit niciodată în fața tîrănilor și nu știu cum o să reușesc. Nu e chiar atât de ușor” — îmi spuse zîmbind, în timp ce prindea o planșă pe perete.

Începuseră să sosească cursanții. Primul sosit, Ion Curpă, un tîrăn în vîrstă, cu mustați mari și albe ca neaua, privi o clipă, cu o oarecare mirare, „pozele” atîrnate de perete, pe urmă se oferă să ajute la așezarea planșelor. În timp ce le prindea de perete făcea comentarii glumețe în legătură cu planșele și materialele intuitive... Rînd pe rînd sosiră apoi în grupuri, oameni maturi, unii cărunțiți de a binelea, femei cu năframe, și broboade, și se așezară tăcuți, gravi, în băncile școlii unde dimineața poate stătuseră chiar copiii sau nepoții lor. Numai George Dumea un om de vreo 50 de ani, cu fața roșie, sănătoasă se mișcă și se răsucea neastîmpărat în banca puțin cam strîmtă pentru el. Deodată nemaiputîndu-se stăpîni, se ridică și adresîndu-se tovarășei Vioreca Cobzaru, responsabilă cercului, o întrebă: „Cum vine treaba aceea cu mamiferele și cine anume face parte din rîndul mamiferelor? Asistase omul la prima lecție a cercului despre „Originea și evoluția omului pe pămînt” nu înțeleșese, e drept, multe lucruri, dar problema cu mamiferele îl frămînta cel mai mult. Nu știu din ce cauză George Dumea asculta răspunsul stînd în picioare ca un elev sfios...

După o scurtă recapitulare a lecției făcută de tov. Cobzaru Vioreca, responsabilă cercului, tov. Bursuc Matilda a început expunerea... Nici urmă de cea mai mică emoție, nici în voce, nici în ținută, nici în mișcările cu care desfășoarea mulajele, prezentînd ascultătorilor diferite organe și organisme. Din primul moment, de cînd a scris titlul lecției pe tablă și pînă la concluzii, tova-

rășa Bursuc a reușit să creeze legătura cu auditoriul și de multe ori am avut impresia că citea gîndurile și gîhcea nedumerirea lor. Cu toate că a avut lecția scrisă, ea n-a citit-o, a vorbit liber, a revenit de mai multe ori la problemele mai grele, le-a lămurit cu multă răbdare, aș putea chiar spune că au fost momente cînd mi s-a părut că purta o discuție cu cursanții. A dezvoltat clar, pe înțelesul oamenilor și folosînd cu multă dibăcie materialele intuitive, originea omului, asemănarea între organizarea internă și externă a omului cu cea a animalelor, precum și deosebiri între ele, a expus limpede asemănările și deosebirile dintre maimuță și om (a folosit ca termeni de comparație craniul omului și al maimuței, molașul creierului omului și al maimuței) a descris și a arătat planșele cu strămoșii omului, a insistat mult asupra rolului muncii în formarea omului.

În acea seară de decembrie am asistat la o reușită lecție a cercului de cultură generală și am avut ocazia ea, în persoana tinerei profesoare, să cunosc un lector bun și deosebit de conștiințos, care poate să constituie un exemplu și pentru alți lectori din raionul Roman.

PE MARGINEA UNUI PLAN DE MUNCĂ

Am în față planul de muncă al căminului cultural din comuna Boghicea, raionul Roman, pentru perioada lunilor de iarnă. Din cercetarea sumară a planului se desprinde grija și atenția pe care o acordă activității culturalei muncii de sprijinire a transformării socialiste a agriculturii. Ceea ce iese în evidență, în primul rînd, este justa orientare a conținutului muncii culturale, iar în al doilea rînd, varietatea de mijloace și forme de activitate, folosite de căminul cultural.

Pentru a prilejui un schimb de experiență rodnică cu celelalte cămine culturale, pentru a contribui la răspîndirea celor mai bune metode ale muncii culturale, reproducem mai jos câteva extrase din planul căminului cultural din Boghicea, privind sprijinirea transformării socialiste a agriculturii.

a). Șezători, cu programe artistice pe tema transformării socialiste a agriculturii, în cadrul cărora se vor ține următoarele conferințe:

— „Realizările obținute de G.A.S. — Secția Boghicea — prin folosirea metodelor agrotehnice înaintate” (în ziua de 29.XI.1959. Conferențiar Băjenaru Gheorghe, șeful secției G.A.S. Boghicea);

— „Zece ani pe drumul belșugului” (25.XII.1959. Conferențiar Carapcevschi Z., directorul căminului cultural);

— „Tărănimea muncitoare din țara noastră pășeste cu încredere pe calea agriculturii socialiste” (25.I.1960. Conferențiar Perju V., directorul școlii de 7 ani);

— „Colectivizarea aduce belșug și bunăstare tărănimii noastre muncitoare” (22.II.1960. Conferențiar prof. Tălăbă V.).

b). „Veniiți în marea familie”. Seri culturale, cu programe artistice speciale pe tema transformării socialiste a agriculturii, precedate de următoarele expuneri:

— „O nouă etapă în dezvoltarea agriculturii colhoznice din U.R.S.S.” (3.XI.1959. Conferențiar Fîndrihan El. învățătoare);

— „Ridicarea nivelului de trai al tărănimii muncitoare, preocupare permanentă a partidului și guvernului” (2.XII.1959. Conferențiar Perju V. directorul școlii);

— „Gospodăria agricolă colectivă, e frunțasă în raionul nostru” (6.I.1960. Conferențiar de la subfiliala S.R.S.C.);

— „Situția transformării socialiste a agriculturii din regiunea Bacău” (4.II.1960. Conferențiar, un inginer de la secția agricolă raională).

Aceste manifestări vor fi susținute și prin panouri comparative, foto-montaaje, grafice și diafilme.

c). Seri de întrebări și răspunsuri, cu următoarele teme:

— „De ce e mai bine să se treacă cu tot pămîntul în întovărășire?” (17.XI.1959, răspunde tov. Pal Ion, președintele sfatului popular comunal);

— „Cum a devenit frunțasă G.A.C. din Tîbucani, raionul Tg. Neamț?” (20.I.1960, răspunde tov. ing. de la G.A.C. Boghicea).

d). Seri de calcule comparative, între doi colectivități frunțosi din Doljești și doi tîrăni cu gospodăria individuală din Boghicea. (14.XII.1959 și 9.II.1960. Răspunde tehnicianul agronom al sfatului popular comunal). (Menționăm că gospodăria colectivă din Doljești se numără printre gospodăriile mai bune din raion).

e). Organizarea unei expoziții de cărți cu tema:

„Cartea agrotehnică în sprijinul colectivizării agriculturii” 23—29.XI.1959, la cooperativa din sat).

f). Recenzia romanelor:

— „Pămînt destelenit” de M. Șolohov (28.XI.1959).

— Așa ne făurim o viață nouă (broșură) 28.I.1960.

— „Secerișul”, de Galina Nicolaeva (4.III.1960).

Recenziile vor fi urmate de scurte programe artistice și de diafilme.

g). O vizită a tîrănilor întovărășiți din Boghicea la G.A.C. din Doljești, unde vor avea prilejul să se convingă de superioritatea muncii în comun și de rezultatele obținute de colectivități. (10.I.1960).

h). Convorbiri între tîrăni muncitori întovărășiți cu tot pămîntul cum sint Hușanu Lazăr, Hușanu Adam și Balint Petru, cu ceilalți întovărășiți unde se va discuta despre „Căile de întărire ale întovărășirii din Boghicea” (8.XII.1959 și 10.II.1960).

i). Expoziție cu produse agricole din G.A.S. Boghicea, spre a se dovedi foloasele aplicării agrotehnicii înaintate în sectorul socialist al agriculturii.

j). Organizarea de sfaturi agrotehnice în circumscripțiile electorale (săptămînal).

k). La cercul agrotehnic, care-și desfășoară activitatea pe baza unui plan tematic, se vor ține și lecții despre superioritatea agriculturii socialiste.

Planul de muncă mai prevede și unele acțiuni concrete prin care activității culturale vor sprijini campania agricolă de primăvară.

Satul nostru AZI

(Etapa 15 octombrie - 30 Decembrie 1959)

REZULTATUL CONCURSULUI

Concursul „Satul nostru azi”, organizat de revista „Albina” în cinstea celei de a 12-a aniversări a proclamării Republicii Populare Romine, s-a bucurat de o primire călduroasă în rîndurile cititorilor și corespondenților revistei. Cele peste 750 de materiale (schite, povestiri, reportaje, poezii etc.) primite la redacție în cadrul concursului, oglindesc cu prisosință acest lucru.

Redacția noastră aduce pe această cale călduroase mulțumiri participanților la concurs și le doroste tuturor spor la muncă în noul an.

Analizînd lucrările primite, juriul a hotărît acordarea următoarelor premii și mențiuni:

I. Schițe, povestiri, reportaje

Premiul III în valoare de 400 lei

1. Tache Vasilache, colectivist din comuna Cîndești, raionul Buhuși, regiunea Bacău, pentru materialele: „Patru ani din viața unui tînar colectivist”, apărut în „Albina” Nr. 623 și „O poveste adevărată”, apărut în Nr. 627.

2. Cornel Stănculescu, funcționar din comuna Talpa-Ogrăzile, raionul Olteni, regiunea București, pentru povestirea „Televizorul”.

Mențiuni în valoare de 250 lei

1. Cazan Ion, învățator din satul Chinari, comuna Sintana de Mureș, raionul Tîrgu Mureș, Regiunea Autonomă Maghiară, pentru reportajul „Puișorii gospodăriei”, apărut în acest număr.

2. Carol Bora, funcționar din Craiova, str. Vasile Roaită nr. 25, pentru reportajul „Colecțiva le aduce bunăstarea în casă”, apărut în Nr. 627.

II. Poezii

Premiul II, în valoare de 400 lei

1. George Breazu, colectivist din comuna Leordeni, raionul Topoloveni, regiunea Pitești, pentru poeziile „Patria”, apărută în Nr. 622, „Agitatorul” și „Doina”.

2. Ion Putneanu, muncitor din Petrosani, str. Gheorghe Gheorghiu-Dei nr. 59, regiunea Hunedoara, pentru poeziile „Republicii mele” apărută în nr. 627 și „Vine-n sat o nouă învățătoare”.

doara pentru poeziile „Republicii mele” apărută în nr. 627 și „Vine-n sat o nouă învățătoare”.

Mențiuni în valoare de 200 lei

1. Virginia Pufulete, învățătoare din comuna Cosmești, raionul Videle, regiunea București, pentru poezia „Intîiul cuvînt”, apărută în Nr. 622.

2. Mihai Munteanu, învățator din comuna Cordăreni, raionul Dorohoi, regiunea Suceava, pentru poeziile „Paznicul” și „La casa de naștere”.

III. Foișor

Premiul III în valoare de 300 lei.

1. Chira Vera, casnică din Tg. Lăpuș, raionul Lăpuș, regiunea Baia Mare, pentru „Strîns-am roada mai bogată”, publicată în Nr. 622; „Frunză de trifoi”, apărută în Nr. 624; „Mîndră-i toamna și bogată” apărută în Nr. 626 etc.

Mențiuni în valoare de 150 lei.

1. Ion Marinescu, învățator, comuna Chitid, raionul Hunedoara, regiunea Hunedoara, pentru „Uite-asa-n gospodărie”, apărută în Nr. 626 și „Cînd aud tractoarele”.

2. Alexandru Mircescu, maistru din R. Vilcea, str. 1 Mai nr. 1 pentru „Spune, spune Oltule”, apărută în acest număr.

3. Ion Stanciu, colectivist din Gheja, raionul Ludus, regiunea Cluj, pentru „Frunză verde trei miadale”, apărută în Nr. 623.

IV. Materiale satirice

Premiul III în valoare de 350 lei.

1. Estera Paraschiv, funcționară Brad, regiunea Hunedoara, pentru poeziile satirice „Din bătrîni”, „O schimbare”.

Mențiuni în valoare de 200 lei

1. Ion Cotoi, activist cultural din Băiculești, raionul Curtea de Argeș, regiunea Pitești, pentru foiletonul „Visul lui nea Tache”, publicat în Nr. 620.

2. Titi Gheorghiu, învățator din Vaslui, str. Malinovski nr. 13, regiunea Iasi

Zootehnicianul Baki Istvan primise din partea conducerii gospodăriei agricole colective „Vasile Roaită” din satul Chinari, sarcina să asigure o „locuință” comodă pentru cei 2.000 de puișori, care urmau să sosească, și să găsească o femeie mai în vîrstă care să-i îngrijească.

Într-o zi un grup de femei mai bătrîne erau adunate în curtea gospodăriei, gata să plece la grădina de zarzavat.

Istvan găsi prilejul să le vorbească:

— No, bine că v-am întîlnit! Care-ar vrea să ia puii în primire?

Fetele s-au întors toate mirate:

— Noi să-i creștem? — întrebă o femeie. — Cine a mai văzut pui crescuți fără cloșcă?

Toate au început să ridă.

— Să-i crești dumneata, lele Mărie, că ești mai bătrînă și la pui îi lucru mai ușor a spus zootehnicianul.

— Ba eu nu... Mai bine lucru la cîmp, la grădină. Dacă mor puii? Nu vezi ce frig îi? Astora le trebuie nădrați, frate!..

— Așa-i, așa-i! — se ridicau glasuri de-avalma.

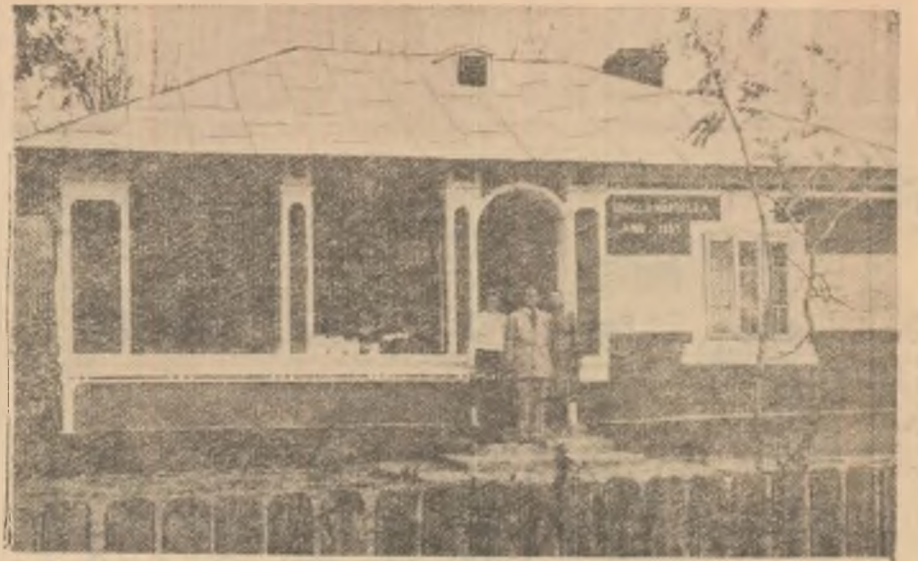
Degeaba s-a ostenit în zilele următoare conducerea gospodăriei să găsească o „mamă” puișorilor!

Spre sfîrșitul lunii aprilie, puișorii au fost aduși de la cloștorie, cu camionul colectivei, în lăzi de lemn acoperite cu pături.

— No, acum vorbim serios, — a spus președintele. — Cine vrea să-i îngrijească?

A urmat un lung timp de tăcere. Colectiviste adunate își zimbeau cu înțeleș și nu răspundeau nici da, nici ba. Atunci, badea Moldovan, paznic la grajd, a salvat situația.

— Nu se găsește nimeni? Am să încerc să-i cresc eu pînă s-o găsi vreo femeie. O să vă fac de ris. Peste 4 săptămîni o să vedeți voi ce poate „Ruha”, căci așa-l mai porecleau în

50 de case noi și-au construit în ultimul an colectivistii din comuna Călinești, raionul Drăgănești. În fotografie: Casa colectivistului Ionel I. Mîrșolea

In grădina noastră mare

In grădina noastră mare
Răsădit-am mîndră floare
A prieteniei floare
Cu sovieticele popoare.
Mîndră floare roșioară
Ca focul din inimioară,
Și oreștea și înflorea,
Și grădina-ntinerea,
Dragă nouă ne era
Numai domni n-o dorea,
Că domni în loc de floare
Au vrut lacrimi și sudoare
Pentru lumea muncitoare.
In loc de floare frumoasă
Au vrut gherlă-ntunecoasă!

Și-n loc de floare aprinsă
Lîngă inimă cuprinsă
Au vrut lacrimi și robie
Pentru oameni de-omenie.

Da-ntr-o zi ne-am apucat
Și de domni ne-am sculurat
Cum partidul ne-a-nvățat.
De-atunci, floarea noastră crește
Și mai mîndră înflorește.
Tot mai roșie, aprinsă,
Și ca soarele de-ncinsă.
Din hotărâ în hotărâ
Cît îi lat și lung de țară.

Cules de CHIRA VERA,
Tg. Lăpuș, din Suciu de Jos

Spune, spune OLTULE...

Trandafir de gard umbrit,
Lîngă lanul inverzit
Găsi dorul împlinit:
Dorul meu și-al mîndrei mele,
C-am scăpat de chin și jele.

Oltule, ce iute vii
Dinspre țîrg de la Săbii,
Spune toate cite sînt
Pe al nostru drag pămînt!
Spune Dunării bătrîne,
Ca să miie valu-n spume
Și să ducă peste mări,
Peste țări și peste zări
Veste bună de la noi,
Că nu mai avem ciocoi
Să ne-njuge ca pe boi
Să tragă brazdă cu noi.

Spune Oltule, riu drag
C-azi avem și noi un steag
Roșu — parcă-i rupt din soare!

Steagul oșii proletare,
Ce-a adus eliberare.

Spune Oltule drag, spune
Că zidim o nouă lume,
Fără regi, fără boieri
Ce ne-au supt pînă mai ieri!
Vlaga și sudorile
Pe toate cărările,
Visul tinereților,
Zimbetul binefîlor...

Spune că azi horile
Mîndre-s oa ciorile,
Vii oa și privirile
Ce aprind iubirile.

Și să spui Oltule, spui
Că-i mulțumim numai lui,
Dragului, Partidului...

Auzită în satul Fedeleș
Vilcea, de la Topoleanu Ion
de ALEXANDRU MIRCESCU

Puișorii gospodăriei

sat. A pus pălăria pe-o ureche și, cum îi el bun de glume, a început să ajute la descărcarea puilor și să spuie săgalnic ducîndu-i spre puier-nița frumos pregătită: „Puii tatii, pui, pui, pui! Nu sinteți ai nimănu!”

Zootehnicianul l-a învățat pe bătrîn cum trebuie îngrijit puii. Temperatura constantă 25—28 grade, hrană formată din uruieli, amestecată cu ouă răscoapte și lapte acru, curățenie și iarăși curățenie. Baci Moldovan, care urmăse și cursul agrozootehnic în iarnă, făcea totul ca la carte. Le făcea foc și noaptea, ca să mențină o temperatură constantă. Mîncarea le o dădea de 8—10 ori pe zi, în vase

curate, amestecată cu praf de sulfamidă; făcea curățenie și se purta cu ei ca un bunic blind cu nepoții. De multe ori după masă, cînd puișorii stăteau liniștiți, îngrămădiți unul în altul, badea Moldovan lua manualul, își punea ochelarii pe nas și citea cu voce tare. La amiază nu mai pleca acasă, la mîncare. Nevasta trebuia să-i aducă prînzul la gospodărie.

— Se vede treaba, măi bărbate, că vrei să te faci doctor acum la bătrînețe.

Cînd îl întilneau pe îngrijitor prin curte mulți îl întrebau ironic:

— Mai ai vreun pui, baci Moldovan? — Creдем că din ăia nu mîncăm noi tocană!

— Toți trăiesc și-s sănătoși. Mai degrabă or muri sub cloștele voastre, decît în puier-nița mea.

Președintele se interesa în fiecare zi: „Cum stăm cu puii?”

Au crescut puii mari. Primeau jarbă tăiată mărunt. Multe colectiviste mai veneau să vadă puii din cînd în cînd.

— Vezi că și fără mamă cresc puii? Îi destul și-un tată bun — spune badea.

— Noi n-am crezut c-o să trăiască!

Lua cartea de pe măsuta din colț, o deschidea la capitolul „Creșterea puilor”, o ridica în sus, biruitor:

— Ce spune cartea? Ați văzut ce poate baci Moldovan?

Multe femei ar fi vrut acum să-i ia în grija lor, însă era prea tîrziu. Baci Moldovan nu se mai putea despărți de ei. Cînd pleca din curtea lor, îl petreceau pînă la porțile, piau a supărare. Cînd intra și le dădea de mîncare puii îl întîmpinau bucușoși și i se urcau pe spate, uneori chiar și pe pălărie.

O dată, bătrînul s-a trezit umblind prin curte cu Riki, cocoșelul, în vîrf pălăriei. Se făcea că nu-l știe. Rida lumea de se prăpădea: „Aii un pui pe cloș!”

— Tocana mă, tocana în care n-ați crezut. Cîntă tocana.

Peste două luni și jumătate, gospodăria a scos pe piața orașului Tg. Mureș primul lot de 100 puișori frumoși, grăsuți, pe care i-a vîndut cu 7, 8, 9 lei bucata. Chiar și femeile din sat îi cumpărau pentru că erau de rasă bună. O comisie de la raion a venit și l-a lăudat pe tov. Moldovan, l-a fotografiat bineînțeleș cu Riki sus pe pălărie, și l-a propus pentru premiere, drept răsplată pentru munca sa plină de dragoste.

ION CAZAN
satul Chinari, comuna Sintana
de Mureș, raionul Tg. Mureș,
Regiunea Autonomă Maghiară

Sub semnul destinderii internaționale

Tochmai când anul 1959 își trăia ultimele sale zile s-a răspândit în întreaga lume vestea îmbucurătoare că între guvernele celor patru mari puteri a intervenit un acord asupra datei și locului convocării mult așteptatei conferințe Est-Vest la nivel înalt: Paris, 16 mai 1960. Această veste e oarecum simbolică pentru ceea ce a însemnat în istoria omenirii anul care a trecut, anul care reprezintă începutul unei cotituri în relațiile internaționale, în direcția slăbirii încordării internaționale și a lichidării războiului rece, în sensul triumfului politicii coexistenței pașnice asupra politicii de pe poziții de forță.

Tinând seama de această cotitură, devine cu totul posibil ca anul în care am pășit cu câteva zile în urmă să intre în istorie — așa cum a subliniat N. S. Hrușciov, — ca anul începutului visului de veacuri al omenirii despre o lume fără arme și fără armate, despre o lume fără războaie. Cu alte cuvinte există toate temeiurile ca prin tratativele internaționale ce se vor desfășura în cursul anului 1960 să se realizeze pași însemnați în direcția rezolvării problemei celei mai importante și arzătoare a zilelor noastre, problema dezarmării.

De când N. S. Hrușciov a expus în fața Adunării Generale a O.N.U. — în cursul vizitei sale în S.U.A. — propunerile Uniunii Sovietice pentru dezarmare generală și totală, aceste propuneri, pătrunse de dorința sinceră a asigurării unei păci cu adevărat trainice, au fost însușite de toate popoarele iubitoare de pace din lume.

„Nu începe îndoială — sublinia N. S. Hrușciov în răspunsurile date ziarului argentinian „Clarín” — că, dacă propunerea noastră cu privire la dezarmare generală și totală ar deveni obiectul unui referendum în rândul popoarelor, ea ar fi sprijinită de majoritatea absolută a populației globului”. După cum a arătat șeful guvernului sovietic cu prilejul noului an, Uniunea Sovietică nu va precupeți nici un efort ca dezarmarea generală și totală să devină cât mai curând o realitate. El a subliniat din nou că dacă propunerile guvernului sovietic vor fi acceptate U.R.S.S. este gata să-și desființeze armata. Cât privește poziția U.R.S.S. în problema încetării experiențelor atomice, în a cărei soluționare omenirea vede un prim și concret pas în direcția dezarmării, N. S. Hrușciov a accentuat că U.R.S.S. e gata chiar azi să încheie un acord cu privire la încetarea experiențelor nucleare o dată pentru totdeauna.

Declarațiile lui N. S. Hrușciov au fost salutate de întreaga opinie publică mondială ca o nouă mărturie a eforturilor depuse de Uniunea Sovietică în direcția rezolvării problemei dezarmării, a acestei probleme esențiale pentru soarta păcii.

Desigur că lupta pe care forțele iubitoare de pace vor trebui s-o ducă în anul ce a început pentru triumful cauzei lor nu va fi o luptă ușoară. Dar faptul că în fruntea acestor forțe pășește

Uniunea Sovietică și celelalte țări ale lagărului socialist ale căror acțiuni în sprijinul destinderii au și făcut să troznească gheturile războiului rece, constituie un semn bun pentru acest început al celui de-al șaptelea deceniu al veacului nostru.

În anul 1960 există perspective pozitive reale pentru cauza apărării păcii. Factorii care au favorizat începutul de destindere în 1959 nu sînt factori trecători, de conjunctură. Dimpotrivă, se poate presupune că acțiunea lor se va resimți cu și mai multă intensitate în perioada următoare. Pînă la sfîrșitul deceniului al 7-lea, Uniunea Sovietică va ajunge în linii generale S.U.A. nu numai ca volum al producției globale, ci și ca producție pe cap de locuitor, iar țările sistemului socialist vor trece la desăvîrșirea construcției noi orînduirii și vor fi realizat, toate la un loc, superioritatea absolută asupra capitalismului în producția bunurilor materiale — obținind astfel o strălucită victorie în întrecerea pașnică. Fără îndoială că, sub înfrîngerea acestei evoluții, forțele mondiale ale păcii vor continua să crească neîncetat.

Politica încordării, politica de pe poziții de forță, are, ca perspectivă, lada de gunoi a istoriei. Popoarele cer ca locul nefastului „război rece” să-l ia o pace bazată pe principiile apropierii și colaborării internaționale, conviețuirii pașnice, neamestecului în treburile interne, relațiilor comerciale normale. Pentru înfăptuirea acestor țeluri vor milita în strînsă unitate și cu aceeași perseverență țările lagărului socialist, Republica Populară Romînă, care s-a străduit să-și aducă propria contribuție la începutul de destindere realizat, va consacra și în viitor acestor scopuri întreaga sa activitate pe plan internațional.

Racheta în drum spre Lună.

Un an de la lansarea primei rachete cosmice sovietice

În urmă cu un an, la 2 ianuarie 1959, a fost lansată prima rachetă cosmică sovietică. Astfel constructorii comunismului sînt și cei dintîi oameni care au deschis drumul de la Pămînt spre Lună. Faptul acesta demonstrează geniul creator al poporului sovietic liber și progresul uriaș al științei și tehnicii în țara socialismului victorios.

Lansarea primei rachete cosmice sovietice în direcția Lumii a fost precedată și pregătită de numeroase alte victorii în domeniul construcției de rachete în Uniunea Sovietică. Astfel, la 26 august 1957, Uniunea Sovietică a realizat prima rachetă balistică intercontinentală din lume. La 4 octombrie 1957 oamenii sovietici lansează primul satelit artificial al Pămîntului. La 3 noiembrie 1957, din nou pentru prima oară în lume, ciinele Laika, primul pasager cosmic a fost trimis pe bordul celui de-al doilea sputnik. Tot pentru prima dată în lume, la 15 mai 1958, Uniunea Sovietică lansează încă un sputnik în greutate de 1.327 kg. inzestrat cu aparatură științifică foarte valoroasă. Un nou succes l-au înregistrat știința și tehnica sovietică la 27 august 1958, cînd au fost readuși nevătamați la sol doi ciini ce au fost ridicați pînă la 450 km, înălțime pe bordul unei rachete cu o singură treaptă.

După strălucita și genială realizare a oamenilor sovietici de la 2 ianuarie 1959, alte două rachete cosmice au fost lansate, expresie grăitoare a progresului fără precedent pe care-l înregistrează în permanență știința și tehnica sovietică. Toate acestea sînt rezultate remarcabile și firești ale imensei descătușări a energiilor poporului, pe care a adus-o Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, minunate și neîntrecute victorii ale epocii socialismului.

Fără îndoială că anul care a început va marca noi succese ale științei și tehnicii sovietice în domeniul cuceririi Cosmosului. După cum a declarat acad. L. Sedov, în fața științei sovietice stau sarcinile: sateliți cu diferite direcții, rachete lunare, zboruri în spațiul interplanetar, spre cele mai apropiate planete, spre Soare și nici nu începe îndoială că toate acestea vor deveni realități, pentru că statul socialist sovietic își consacră toate forțele, toate realizările științei și tehnicii sale pentru progresul și fericirea întregii lumi, pentru o pace trainică pe pămînt.

Pe scurt

● La 31 decembrie Kliment Vorosilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., a remis la Kremlin medalii „Pentru eroism în muncă” lui Nikita Hrușciov, Nikolai Ignatev, Averkî Aristov și Dmitri Poleanski.

● Sukarno, președintele și primul ministru al Republicii Indonezia, l-a invitat pe N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., să facă o vizită de prietenie în Indonezia. În urma acestei invitații, N. S. Hrușciov va vizita Republica Indonezia în cursul lunii februarie 1960.

● Referindu-se la călătoria președintelui Eisenhower în U.R.S.S., ca răspuns la vizita lui N. S. Hrușciov în S.U.A., Herter, secretarul de stat al S.U.A., a declarat că această călătorie va avea loc, probabil, în luna iunie a.c.

● La 31 decembrie 1959 s-a încheiat etapa observațiilor științifice din cadrul programului Anului Geofizic Internațional. Toate materialele vor fi prelucrate și puse la dispoziția centrelor mondiale A.G.I.

● La Leningrad a fost inaugurat într-un cadru festiv reactorul atomic experimental al Institutului de fizică tehnică al Academiei de Științe a U.R.S.S.

● Sananikone, primul ministru al guvernului din Laos, a demisionat la 31 decembrie 1959. Fortele armate au preluat puterea în țară.

ÎN FAȚA HĂRTII CAMERUNUL

Populația din Yaounde, capitala Camerunului, a trăit în noaptea de 31 decembrie spre 1 ianuarie clipele unei mari sărbători. În această noapte, în pragul unui an nou cele 100 de lovituri de tun au vestit lumii întregi, proclamarea independenței Camerunului. Pe străzile orașului Yaounde a fost arborat drapelul cu culorile verde, galben și roșu. După decenii de luptă, prin singele și viața zecilor de mii de patrioți, năzuințele de libertate ale poporului camerunez au fost împlinite, iar dominația colonială de pe teritoriul Camerunului s-a prăbușit.

Camerunul, situat în Africa Occidentală se întinde pe o suprafață de 440.900 km pătrați. Pe la sfîrșitul secolului trecut și anume în anul 1884, Camerunul a devenit o colonie germană, cucerită la ordinul marilor nequștori din Hamburg. La începutul primului război mondial, cînd abia începuseră să bucuie primele tunuri în Europa, unități engleze franceze și belgiene au invadat Ca-

merunul. În anul 1919, Franța și Anglia au împărțit între ele fostul protectorat german. Francezii au ocupat patru cincimi din teritoriul Camerunului, iar englezii restul. Apoi, Camerunul a fost pus sub tutela Ligii Națiunilor. Era vorba de o „compensatie” dată imperiilor colonialiste franceze și engleze pentru pașubele suferite din cauza ostilităților provocate de pan-germanism. Astfel, populația din Camerun n-a fost considerată ca un popor, ci ca o simplă marfă destinată să răscumpere pașubele de război.

Pînă la cel de-al doilea război mondial s-a vorbit foarte puțin de Camerun. În anul 1938 cînd armatele hitleriste se pre-găteau să dezlănțuie cel de-al doilea măcel mondial autoritățile colonialiste franceze au promis populației cameruneze numeroase libertăți fapt care a făcut ca mii de voluntari să participe în mod efectiv la acțiunile inițiate de forțele antinaziste. Însă nici una din aceste promisiuni n-a fost respectată. Din această pricină, populația

din Camerun, profund nemulțumită, a organizat în septembrie 1945 numeroase manifestații împotriva teroarei colonialiste. Poliția colonialistă a tras în multime, mii și mii de camerunezi dîndu-și viața pentru libertate și o viață mai bună. După cel de-al doilea război mondial Camerunul francez, devenit teritoriu sub tutela O.N.U., a fost pus sub mandat francez. Exploatarea economică a țării jefuirea marilor bogății, mizeria și teroarea colonialistă s-au accentuat an de an. În Camerun a luat ființă o puternică mișcare națională, iar în anul 1948 s-a organizat Uniunea populațiilor din Camerun. Alături de această uniune organizații democratice ale femeilor și tinerilor, organizații sindicale au format un front puternic de acțiune pentru dobîndirea independenței și libertății Camerunului. An de an poporul camerunez și-a intensificat lupta cerînd înlăturarea jughului colonialist. Cu toate măsurile de represiune luate de autoritățile coloniale, mișcarea

națională din Camerun n-a putut fi înăbușită. În anul 1955, de exemplu sate întregi au fost arse, rase de pe fața pămîntului mii și mii de camerunezi ucși și deportați. Rezistența poporului din Camerun nu numai că n-a fost înfrîntă, dar ea a și determinat modificarea treptată a politicii coloniale franceze.

Proclamarea independenței Camerunului este o încununare a luptei îndelungate, eroice, a poporului camerunez și acest act prezintă o importanță istorică în lupta popoarelor din Africa împotriva colonialismului și pentru libertate națională.

RAID anchetă

PRIN UNELE SATE DIN RAILOANELE PITEȘTI ȘI TOPOLOVENI
PRIVIND ÎNVĂȚĂMÎNTUL AGROZOOOTEHNIC DE MASĂ

În comuna Dobrești, raionul Topoloveni, mulți săteni învață la cercul agrotehnic împreună cu soțiile lor.

„Neică, și cînd iarna vine
Îmi iau mîndra lingă mine...”

(Desen de FL. CALAFETEANU)

La cercul agrotehnic din comuna Teiu, raionul Topoloveni, se desfășoară o rodnică activitate.

— Mai du-te acasă, c-o să te certe taică-tău!!
— Nici o grijă! E plecat la cercul agrotehnic!..

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Panou de onoare

Intovărășiții din satul Geamăna, raionul Pitești, în majoritate cursanți ai cercului agrotehnic, efectuează toate lucrările în comun.

Astăzi despre ei vorbim
Arătăm un lucru bun:
În comun pe-ogor muncind,
Și belșugu-i tot... comun!

Învățătorul Aurel Neacșu, lectorul cercului agrotehnic din satul Voroveni, raionul Pitești, este și un bun pomicultor.

Faptu-i bine cunoscut
Că-i un lector priceput.
Pe cursanți el îi învață
Și din carte și din... viață!

Grozavi oameni sînt cei din Bascov, raionul Pitești. Și gospodăriș satului și salariații sîntului. Dacă-l întrebi, de pildă, pe președintele sîntului cum merge treaba, îți răspunde cu mîndrie — și pe bună dreptate — că totul merge ca pe roate: drumuri reparate, podețe-ngrijite, clădiri nou construite, și cite și mai cite! La fel, dacă-l întrebi pe directorul căminului, tovarășul Gheorghe Oită, îți răspunde calm și sigur pe el: avem și echipă de teatru, și brigadă artistică, și ne căzînim să facem și-un cor mai mărișor. Deci, toate bune și la locul lor. Să nu te împinșă însă cumva păcatul s-aduci vorba și despre învățămîntul agrotehnic, fiindcă într-o clipă fețele se schimbă și... pieri tot mîncăriciul de pe limbă. Într-un tîrziu, peste tăcerea apăsătoare, ca un mare semn de întrebare, se-aude glasul tovarășului președinte:

— Eu fraților, am făcut tot ce-am putut. Am încuviințat chiar să fiu ales și președinte sîntului pedagogic care se ocupă de această problemă. Dar, prins cu alte treburi, l-am lăsat mîna liberă tovarășului director al căminului..

— Hm da! Asta cam așa e. Eu, ca să zic așa, am făcut tot ce-am putut. Mai întîi și mai întîi și nu ca să mă laud, dar avem la colectivă un cerc agrotehnic strașnic, cu 35 de cursanți..

— S-avem iertare, tovarășe Oită, intră în vorbă un colectivist venit cu treburi. La colectivă cercul ni l-am făcut noi singuri. Și anul acesta și anul anu'..

— Foarte bine, foarte bine... Am zis eu ceva? — sare directorul. — Înseamnă că aveți spirit de inițiativă. Nu degeaba, astă vară aplicînd în muncă cele învățate, ați scos aproape 5.000 de kg. porumb boabe la hectar. Asta, ca să zic așa, le-a cam dat de gînd și celorlalți din comună. Daaa... Mai ales întovărășiților, care au venit la mine, zor-nevoie, că de ce nu fac și cu ei un cerc agrotehnic.

— Și?...
— Stați să vedeți. Cum zic, vin ei la mine și mă iau cu asalt. M-am gîndit am chibzuit și... gata soluția. „Fraților, — le-am grăit — eu nu sînt nici agronom, nici zootehnist, nici veterinar...” „Stim noi asta, zic ei — da' învățătorii noștri ce fac?” În sfîrșit, cu chiu cu vai, am găsit-o pe tovarășa profesoară de naturale Marieta Ștefănescu, gata să ne-ajute. Și uite-așa, am organizat la cămin un ciclu de conferințe.

— Și, barem se țin cu regularitate, sau...?

— Se poate? — face hotărît directorul. — Sută-n sută

— Duminică trecută, de pildă, cam ce conferință s-a ținut?

— Duminică trecută? — făcu ochii mari directorul. — Mda..

Inginerul agronom Adrian Traian, lector la cercul agrotehnic din Topoloveni, lipsește sau întîrzie uneori de la cursuri.

— Ați și isprăvit?
— Da, am isprăvit... răbdarea, așteptîndu-l pe tovarășul lector.

(Desen de G. BADEA)

Lanțul slăbiciunilor

Duminică trecută, ziceți? Extraordinar, dom'le! Inchipuiți că tocmai duminică trecută nu s-a ținut nici una. Știți, eu am fost ocupat, tovarășul președinte la fel și n-a avut cine face mobilizarea..

Ca să ne lămurim și mai bine l-am rugat pe tovarășul director să ne dea planul de muncă. Ne-a zîmbit și ne-a dat de înțeles că dacă-ar avea așa ceva, cu dragă inimă ne-ar da. Și, cum din fire tovarășul Oită este foarte darnic, ne-a întins în schimb o hîrtiuță cu cele 16 titluri ale ciclului de conferințe dintre care — să nu vă mire — jumătate vorbeau numai despre legume, de parcă numai legumele și nu și vitele, și pomii ar fi indelelniciri specifice bascovienilor. Din numărul mare al întovărășiților — 323 — se puteau organiza pe puțin două cercuri agrotehnice. Și aici, și în satele Uiasca și Schiau, care aparțin tot de Bascov și unde nu există nici măcar un ciclu de conferințe.

— N-am putut face mai mult, spune directorul, fiindcă n-avem specialiști.

— Bine, dar după cite am auzit aveți în sat și un tehnician veterinar.

— Exact, dom'le! Uite că p-asta îl și uitasem. Si unde mai pui că-i băiat bun și ne

putea da o mîna de ajutor. E într-adevăr o slăbiciune. Ei, ne mai scapă, ce să-i fac!

— Dar la faptul că în satul Schiau aveți o secție a fermei horticole Merișani, care are un tehnician agronom și care tehnician agronom putea să vă ajute, nu v-ați gîndit?

— Uite dom'le, ce lapsus! Și p-asta l-am scăpat din vedere.

— Aha, probabil că tot lapsusul e'de vină că n-ați apelat nici la tovarășii de la secția agricolă a raionului Pitești de care vă desparte doar un sfert de ceas de drum, și care puteau să vină, pe rînd, o dată pe săptămîna, să țină cite-o lecție.

— Formidabil, dom'le! Noi, care sîntem de-aceia și nu le-am văzut pe toate astea, și tocmai dumneavoastră, care.. Ce mai, e o slăbiciune..

— Da, tovarășe Oită e un lanț întreț de slăbiciuni. Și cum timp prea mult de gîndire nu mai aveți, rămîne să porțiți neîntîrziat la treabă, să improspătați tematica actualului ciclu de conferințe și să mai organizați măcar încă unul.

Tare ne-am bucura dacă în cel mai scurt timp trecînd din nou prin Bascov și întrebîndu-i pe președintele sîntului și pe directorul căminului cum merge treaba, amîndoi, zîmbind, ne-ar spune fără nici o... slăbiciune: „Totul merge ca pe roate: drumuri reparate, podețe-ngrijite clădiri nou construite; avem și teatru, și cor mărișor, iar învățămîntul agrotehnic de masă, la noi este într-adevăr... de masă!”

PETRE POPA

INCHEIERE

Anul acesta în regiunea Pitești învățămîntul agrotehnic de masă a luat un puternic avînt. Față de anul trecut, numărul cercurilor agrotehnice și al ciclurilor de conferințe a sporit cu 240, iar al cursanților cu aproape 10.000. Numai în raionul Topoloveni învață azi peste 2.000 de colectivști, întovărășiți și individuali, iar în raionul Pitești numărul cercurilor agrotehnice a crescut de la 43 cite erau anul trecut, la 58. Faptul nu este întîmplător. Țăranii muncitori piteșteni s-au convins că aplicarea științei agricole este cheia obținerii unei recolte bogate. În acest fel au obținut colectivștii din Davidești în medie 100 kg. mere de la fiecare pom și tot astfel se explică producția de aproape 5.000 kg. porumb boabe la hectar obținută de colectivștii din Bascov.

Am înțeles în raidul nostru lectori entuziaști și pricepuți ca Ion Cătană din Priboeni raionul Topoloveni, sau directori de cămin care își dau toată sîmțina pentru buna desfășurare a învățămîntului agrotehnic, cum ar fi de pildă cel din comuna Pitești, raionul Pitești. Trebuie spus însă că din păcate mai sînt și lectori care nu se pregătesc temeinic și nu folosesc material intuitiv în expunerile lor, care nu dau dovadă de spirit de inițiativă și lasă totul la voia întîmplării. așa cum este cazul lui Cornel Florescu din Budeasa, raionul Pitești. De asemenea, mai sînt și unii președinți de sfaturi populare și chiar de gospodării colective, ca de pildă cel din Siliștea, raionul Topoloveni, care nu se îngrijesc nici de mobilizarea cursanților, nici de asigurarea unor condiții materiale corespunzătoare unei bune desfășurări a cursurilor.

Se impune așadar o mai mare atenție și preocupare din partea organelor locale și a activștilor culturali, pentru ca lipsurile existente încă să fie înlăturate cit mai repede cu putință, asigurîndu-se astfel nu numai caracterul de masă al învățămîntului, dar și eficiența lui economică în sporirea producției agricole.

Lecții interesante dar... numai la colectivă

Satul Țigănești numără puține case. Dar aproape toți gospodarii săi, dintre care o bună parte au pornit pe calea muncii laolaltă, zăbovesc acum în seri tîrzii de iarnă asupra cărților și caietelor cu notițe, învățînd cu sîrg fie la cercul agrotehnic de la colectivă, fie la cel de la cămin.

Am poposit mai întîi la sediul colectivei, la ora cînd lecția la cercul agrotehnic era în toi. În sală, liniște deplină. Se aude doar din cînd în cînd foșnetul unei foi de caiet întoarsă cu grabă de cineva, ca nu cumva să piardă o vorbă din prețioasele explicații pe care tînarul inginer Constantin Florescu le dă cu calm și siguranță, dovînd competență și pregătire temeinică. În banca întîia stau cîțiva din cursanții care au frecventat anul trecut cercul agrotehnic de la cămin. Acum, proaspeți colectivști, ascultă cu și mai viu interes, știînd că numai pe ogoare fără haturi învățămîntele agrotehnice vor da sporul de roade așteptat.

Folosîndu-se de planșe demonstrative, tînarul inginer explică la ce distanță și la ce adîncime se seamănă grîul, orzul, ovăzul, porumbul; care este epoca cea mai potrivită de semănat pentru fiecare; cum trebuie pregătită sîmînța pentru semănat. Cursanții află că ovăzul este cel care suferă cel mai mult din cauza prea marî umezeli, că sîmînțele bune pentru semănat trebuie să dea la proba de germinație un rezultat cit mai apropiat de sută la sută.

Inginerul Constantin Florescu își însoțește lecțiile cu demonstrații practice. El folosește cu pricepere un bogat material intuitiv, planșe primite de la raion sau confecționate de el, exemple concrete din experiența gospodăriilor colective fruntașe.

Lecția s-a sfîrșit, dar nimeni nu se ridică de la locul său. Abia acum începe partea cea mai interesantă. Cei care au nedumeriri pun întrebări.

— Ce deosebire este între neghină și mîlură? — întrebă Stan Gheorghe.

— Cîte fire răsar dintr-un bob de grîu? — întrebă Ion Nișescu.

— Porumbul înfrățește?

Cu răbdare și competență, lectorul dă explicații fiecăruia în parte, sistematizînd și mai bine cunoștințele predate.

— Neghina — spune el — este o plantă, mai bine zis o buruiană, iar mîlura este o boală a cerealelor.

Apoi, arată cum dintr-un bob de grîu răsare la început un firicel, din care se ramifică mai mulți frați, al căror număr depinde de soiul de grîu și de felul cum e pregătit terenul. Porumbul de obicei nu înfrățește. Există însă unele soiuri care înfrățesc — acestea sînt foarte potrivite pentru insulozare.

După felul cum se desfășoară cursul agrotehnic la gospodăria colectivă din Țigănești, acesta poate constitui un bun exemplu. Nu același lucru însă se poate spune și despre cel ce se desfășoară la căminul cultural. Profesoara Zinica Florescu, lectora cercului, ne-a întîmpinat foarte rece. Aceasta și din pricina directorului de cămin, care nu s-a îngrijit să încălzească sala în care se ține lecția. Și nu numai că n-a încălzit sala, dar l-a înghesuit pe cursanți clăie peste grămadă într-o încăpere mică, necorespunzătoare din pricină că... în sala cea mare se făcuse, chipurile, curățenie și i era teamă că o să se murdărească.

La aceste defecțiuni de ordin organizatoric se mai adaugă și faptul că lectora nu s-a pregătit temeinic pentru lecție, nereușind să stîrnească interesul cursanților și să ridice la discuții probleme care interesează pe aceștia. Expunerea aridă, searbădă, rece, ca și... soba tînjînd după lemne, n-a fost completată nici măcar de o singură planșă sau exemplu concret luat din comună sau din împrejurimi.

Oamenii sînt dornici de învățatură, numărul mare de prezenți ne dovedește acest lucru. Dar sînt dornici și de un lector mai bine pregătit, de un director de cămin mai grijuliu. Le-am sugerat acestor tovarăși ideea de a face un schimb de experiență cu cercul agrotehnic de la colectivă, care se află la doi pași de ei, unde, binevoitor, tovarășul Constantin Florescu le ar împărtăși multe lucruri prețioase din experiența lui de lector neobosit.

Ing. M. BOGDAN